

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I. 20.293/2016/19. szám

A Szegedi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve (címe)** által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű és **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű felpereseknek – az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium által képviselt **II.rendű alperes neve** II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2015. június 26. napján kelt 17.P.21.355/2013/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 56.sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 10.000,- (Tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az I. és II. rendű felpereseket képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

A le nem rótt 1.120.000,- (Egymillió-egyszázhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperesek a Szolnoki Törvényszékkel szemben bírósági jogkörben okozott kártérítés címén terjesztettek elő keresetet, amely eljárás a Debreceni Ítéltábla Pkk.I.20.246/2012/2. számú kijelölő végzése folytán az I. rendű alperesnél 10.P.20.923/2012. számon folyt. A keresetlevelet az I. rendű alperes 2012. június 12. napján kelt végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította. A végzés fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett.

A felperesek a Debreceni Törvényszék ellen szintén bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt nyújtottak be keresetet, amely a Debreceni Ítéltábla Pkk.I.20.305/2012/2. számú kijelölő végzése alapján ugyancsak az I. rendű alperes előtt folyt 10. P.21.191/2012. számon. A bíróság a keresetlevelet 2012. június 28. napján kelt 3. számú – 5. sorszámon kijavított – végzésével idézés kibocsátása nélkül elutasította. A végzés ellen fellebbezés nem érkezett, az jogerőre emelkedett.

A felperesek keresetükben 10.000.000,- Ft nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket. Az I. rendű alperessel szembeni kártérítési igényüket az általa meghozott 10.P.20.923/2012/4. és 10.P.21.191/2012/3. számú végzésekre alapították, mivel –

álláspontjuk szerint – a határozatok megfosztották őket attól, hogy alapvető jogaiknak érvényt tudjanak szerezni. A II. rendű alperes kártérítési felelőssége kapcsán arra hivatkoztak, hogy „nem megfelelő jogalkotással” lehetővé tette a bíróságok számára a károkozást.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az I. rendű alperes hivatkozása szerint a felperesek nem jelölték meg pontosan, hogy milyen ténybeli és jogi alapon kívánnak vele szemben kártérítési igényt érvényesíteni, míg a II. rendű alperes a köztük lévő jogviszony hiányára alapította ellenkérelmét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában megállapította, az I. rendű alperes tekintetében a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, előadásukból még a konkrét kereseti kérelem sem állapítható meg.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, amely – tartalma szerint – annak megváltoztatására és keresetük szerinti határozat meghozatalára irányult. Az I. rendű felperes a károkozás tényét továbbra is kérte megállapítani, valamint fenntartották a **(város neve, utca, hrsz.)** helyrajzi számú ingatlanra vonatkozóan általuk korábban előadottakat.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte arra hivatkozva, hogy a felperesek által kifogásolt két határozat első fokon jogerőre emelkedett, amely kártérítési felelősségét kizárja.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperesek keresetükben nem vagyoni kártérítési igényük alapjaként – tartalma szerint – bírósági jogkörben okozott kárra hivatkoztak. Az I. rendű alperes károkozó magatartásaként azt jelölték meg, hogy korábbi peres eljárásaikban igényérvényesítési jogosultságuk sérelmet szenvedett elutasító végzéseik folytán.

A Ptk. 349. §-a a munkáltatói kártérítési felelősség egy speciális esetét, az államigazgatási, illetve a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott károkért való felelősséget szabályozza. Ennek megfelelően többletfeltételeket is megállapít a kártérítési felelősség általános szabályaihoz képest. Így a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének speciális és – a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti – általános feltételei: a bírósági tevékenységi körbe eső jogellenes magatartás és a kár bekövetkezte közötti okozati összefüggés, vétkesség, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve hogy az annak elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget a károsult igénybe vette. Kártérítési felelősséget ugyanakkor aktív és passzív magatartás, vagyis mulasztás is megalapozhat, azonban a jogszabálysértésnek kirívóan súlyosnak kell lennie (hasonlóan: eBDT 2004. 1028. és BH 2009.325. számú eseti döntések), illetőleg mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelés kirívó okszerűtlensége vagy megalapozatlansága válthatja azt ki.

Jelen ügyre vetítetten a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének speciális feltételei közül a rendes jogorvoslat igénybevételének követelménye kapott lényegi szerepet. Nincs helye ugyanis a kártérítési felelősség megállapításának, ha a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget a károsult nem merítette ki. A felperesek által sérelmezett, I. rendű alperes által meghozott két végzés fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett, azaz a rendes jogorvoslatot a felperesek nem vették igénybe, ezzel viszont az I. rendű alperes kártérítési felelősségének fennálltához szükséges konjunktív feltételek hiányosak. Emiatt az elsőfokú bíróság

ítéletében felhívott egyéb bírósági eljárások sem kaphatnak már szerepet a döntés során, mint ahogy a további feltételek meglétének vizsgálata is szükségtelen.

A II. rendű alperes felelőssége kapcsán pedig a felperesek ténybelileg sem adtak elő olyan releváns körülményeket, amelyek bármiféle helytállási kötelezettségét felvethetnék, ezért etekintetben is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a kereset alaptalanságát. Kétségtelen, hogy határozata erre nézve részletes indokolást nem tartalmazott, azonban az ítéletőábla – alkalmazva az 1/2014. (VI.30.) PK véleményben foglaltakat – indokolatlannak látta ennek kapcsán a hatályon kívül helyezést. A jogszabályok felülvizsgálata, illetve „megfelelőségének” vizsgálata ugyanakkor nem a polgári per bíróságának feladata, arra alaptörvénybeli felhatalmazása nincs (hasonlóan: EBH 2012. K.21. számú elvi határozat). Feladata a kötelező jogi normák (Alaptörvény R) cikk (2) bekezdés) alkalmazása.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek egyetemlegesen megfizetni a II. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi eljárási költségeit, amelyet az ítéletábra a kifejtett jogi képviselési tevékenységgel arányban állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése szerint.

A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

S z e g e d, 2016. november hó 18. napján

Dr. Kiss Gabriella sk. . Bálint Attila sk. . Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
a tanács elnöke előadó bíró táblabíró